

FESTIVAL DE CANNES
L'OEIL D'OR
BEST DOCUMENTARY

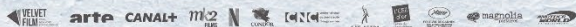
"A RICH CHRONICLING OF
ERNEST COLE'S UNIQUE
CAREER"
SCREEN

"COLE HAD FAITH IN THE
TRANSFORMATIONAL POWER OF
PHOTOGRAPHY"
THE FINANCIAL TIMES

ERNEST COLE: LOST & FOUND

EN FILM AF
RAOUL PECK
INSTRUKTØREN AF **I AM NOT YOUR NEGRO**
FEATURING **LAKEITH STANFIELD**

DIRECTED BY RAOUL PECK. WRITTEN BY ERNEST COLE. RAOUL PECK. FEATURING LAKEITH STANFIELD.
PRODUCED BY RAOUL PECK, TAMARA ROSENBERG AND NATHANIEL COOPER. EXECUTIVE PRODUCERS: THE ERNEST COLE FAMILY TRUST
EDITORS: ALEXANDRA STANUS, DANIELLE ROYER, WOLFGANG HELD, MORIS TAL. COLOUR: JULIE CHANAN
SCORE: STÉPHANE THÉBAUT, AMÉRIC DE VOLLÈRE. PRODUCTION DESIGNER: LAURENT KINOVSKI. MUSIC BY ALEXEI AIGUI
OFFICIAL POSTER BY MARIE-HELENE BARBERIS. SUPERVISOR OF POSTERS: LAURENCE LASSARY
PRODUCED BY VELVET FILM (FRANCE), VELVET FILM INC. (UNITED STATES). IN CO-PRODUCTION WITH ARTE FRANCE CINÉMA. WITH THE SUPPORT OF ARTE FRANCE
WITH THE SUPPORT OF CANAL+, NETFLIX, CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE. WITH THE SUPPORT OF MK2 FILMS. A SOCIÉTÉ AVEC CONDOR DISTRIBUTION

© VELVET FILM - VELVET FILM INC. - ARTE FRANCE CINÉMA - 2024

Another World Entertainment
Jan Schmidt

Saltum Allé 4
jan@anotherworldent.com

2770 Kastrup
40 55 51 11

PRÆSENTERER

ERNEST COLE: LOST & FOUND

En film af Raoul Peck

Ernest Cole: Lost & Found - 105 min – Frankrig/USA 2024

PRESSEVISNING torsdag, den 6. maj 2025, kl. 9.30 i Gloria Biograf.

Danmarkspremiere torsdag, den 15. maj 2025

Vinder: Golden Eye, Cannes Film Festival 2024!

‘Apartheid... Begrebet er desværre så ofte blevet misforstået.

Det kan lige så nemt og måske meget bedre beskrives som en politik, der handler om godt naboskab.’

- Sydafrikas præsident Hendrik Verwoerd (1958-1966)

Raoul Peck, hvis Oscar-nomimerede “I Am Not Your Negro” fra 2016 også i Danmark var en stor succes, da filmen fik biografpremiere herhjemme året derpå, tager denne gang et skridt længere op ad tidslinjen. ‘Det er bemærkelsesværdigt, hvor meget folk kan ændre holdning på blot nogle få år og hvor bekvemt at kunne erkende, man har taget fejl uden, at det rigtig har nogen konsekvenser.’ Sådan lyder det i instruktørens nye film, der tager afsæt i Sydafrikas apartheidsystem dokumenteret af Ernest Cole, der var den første sorte fotograf, som i videre udstrækning fik sine billeder på apartheid mangfoldiggjort. Hans photo-essay “House of Bondage” udkom i 1967, da han blot var 27 år gammel, men den kom også med en pris. I hele resten af sit liv måtte han leve i eksil i USA og Europa uden nogensinde at finde sit ståsted. Andre, som har taget kampen op i andet end billeder, er endt i fængsel, nogen tæsket ihjel som Steve Biko i politiets varetægt i september 1977 som en af de største aktivister mod systemet.

Raoul Peck tager publikum med på Coles hvileløse rejse, udfordringen som kunstner, hans vrede og frustration, der i lange perioder fik ham til at krybe ned i et musehul og helt lægge kameraet fra sig i årevis. Han drager paralleller med andre kunstnere og flygtninge fra det afrikanske kontinent, der på forskellig vis er havnet i en mangefacetteret vestlig verden, som de trods rædslerne i det system, de har undsluppet, ikke formår at omfavne eller blive accepteret af. I 2017 bliver 60.000 af hans hidtil ukendte negativer fundet i en bankboks i Sverige, hvilket danner rammehistorien om den nye film.

Sidst i 1950'erne fejrer teenageren Ernest Cole gulv i et fotostudie i Johannesburg, hvilket gøder hans interesse for billeder, der eksploderer i en ægte passion om at afdække det liv, der udspiller sig foran ham i hverdagen, der tegner et helt almindelige billede af tidens Sydafrika, som gennem ti år har levet under raceadskillelseslove, der gradvist et blevet grovere. Frihedsbevægelsen ANC kæmper mod systemet konstant under brutal modstand, men lægger heller ikke selv fingre imellem.

I 1966 er den nu 26-årige Cole flygtet til vesten. Her kan han se tilbage på sit hjemland, hvor barndomskvarteret i Pretoria er jævnet med jorden. 'Europæerne' kunne ved at kalde det slum med et pennestrøg udvide deres besiddelser med nye villakvarterer for de hvide. Landet er gennemsyret raceopdelt, hvor hvide og farvede ikke kan drikke af den samme fontæne, ikke sidde på samme bænk og ikke benytte samme tog eller busser sådan som utallige af hans fotografier dokumenterer i et blot lille udpluk. Bestemmelserne er langt mere omfattende, hvor diskriminerende love kontinuerligt stiger i antal. Dertil kommer politivolden og beføjelserne til at flytte rundt på den sorte befolkning efter forgodtbefindende. 87% af jorden er således blevet tildelt den hvide befolkning, mens tre millioner sorte tvangsflyttes til sommetider øde udkantsområder, de såkaldte bantustans, 'hjemlande' for sorte, der så kunne arbejde i Sydafrika uden at være borger i landet. Det kræver et arbejds pas for at arbejde i hvide kvarterer, mens hvide veluddannede ikke må arbejde for sorte. Mindre synligt, måske, men dog ikke fjernt fra, hvad jødestjernen havde symboliseret under 2. Verdenskrig.

USA er mulighedernes og de fries land, men Cole overrasket over, hvad hans kamera indfanger, da han herovre mange tusind kilometer væk bliver vidne til strengt taget det samme, han er flygtet fra nemlig ringeagtelsen af det enkelte individ alene baseret på hudfarve.

Som Raoul Peck bemærker, er han som i dag 71-årig lige knap en generation yngre end Cole, men vokset op med hans billeder på nethinden – uden at vide, at det var Coles og endnu mindre, at de var taget af en sort mand. Ikke mindst kvinden på de hvides bænk gjorde et stort indtryk allerede i 1970'erne. Da ethvert billede siger mere end tusind ord, har han på samme facon skabt sin nye film ikke ved at lade en masse talende hoveder berette om Cole og tiden omkring ham. I vid udstrækning benyttes alene hans egne billeder som illustration fortolket af Peck med LaKeith Stanfield som Coles stemme.

Peck er selv født og opvokset på Haiti, hvor hans egen familie da han var otte år flygtede på grund af politiske uoverensstemmelser og havner først i nuværende Kinshasa, Congo midt i Centralafrika, hvor hans far arbejdede for FN og UNESCO, men uddanner sig i USA, Frankrig og Tyskland. Selv hjemme på Haiti fungerer han som kulturminister mellem 1996 og 1997 og har da allerede slået sine filmrødder i Berlin, hvor han har dannet Velvet Film, som står for hans produktioner indenfor både tv, dokumentar- og spillefilm. Før hovedværket "I Am Not Your Negro", der både vandt og var nomineret på utallige festivaler, har han allerede meget tidligt i karrieren gjort sig bemærket bl.a. i Cannes. Her var han i 1993 nomineret til Guldpalmen for "L'homme sur les quais" om Haitis diktatur under Francois Duvalier bedre kendt som Papa Doc. Denne film kommer i forlængelse af "Haitian Corner" seks år tidligere med temaer, han siden genbesøger. I 2012 er han medlem af Cannes-juryen som han ti år forinden havde været det på filmfestivalen i Berlin. Peck blev i det travle år 2017 også kendt for historien om "Den unge Karl Marx" spillet af August Diehl, som ligeledes fik dansk premiere i efteråret 2017. Også Lakeith Stanfield som 33-årig er en respekteret skuespiller nomineret bl.a. til en Oscar for sin birollepræstation i Shaka Kings "Judas and the Black Messiah" fra 2021.

Uden nogensinde at få lov til at vende hjem, døde Ernest Cole af kræft i New York den 19. februar 1990 knap 50 år gammel med sin mor ved sin side. Otte dage forinden blev tidligere ANC-leder Nelson Mandela løsladt fra fængslet og i maj 1994 den første sorte præsident for Sydafrika.

ERNEST COLE: LOST & FOUND - CREDITS

MEDVIRKENDE

LaKeith Stanfield

HOLDET

INSTRUKTØR Raoul Peck

FOTO Wolfgang Held & Moses Tau

KLIP Alexandra Strauss

PRODUCER Raoul Peck & Tamara Rosenberg

MUSIK Alexei Aigui

MANUSKRIPT Raoul Peck

MEDIERÅDETS VURDERING: TBA

SE MERE PÅ <https://anotherworldent.com/film/ernest-cole/>